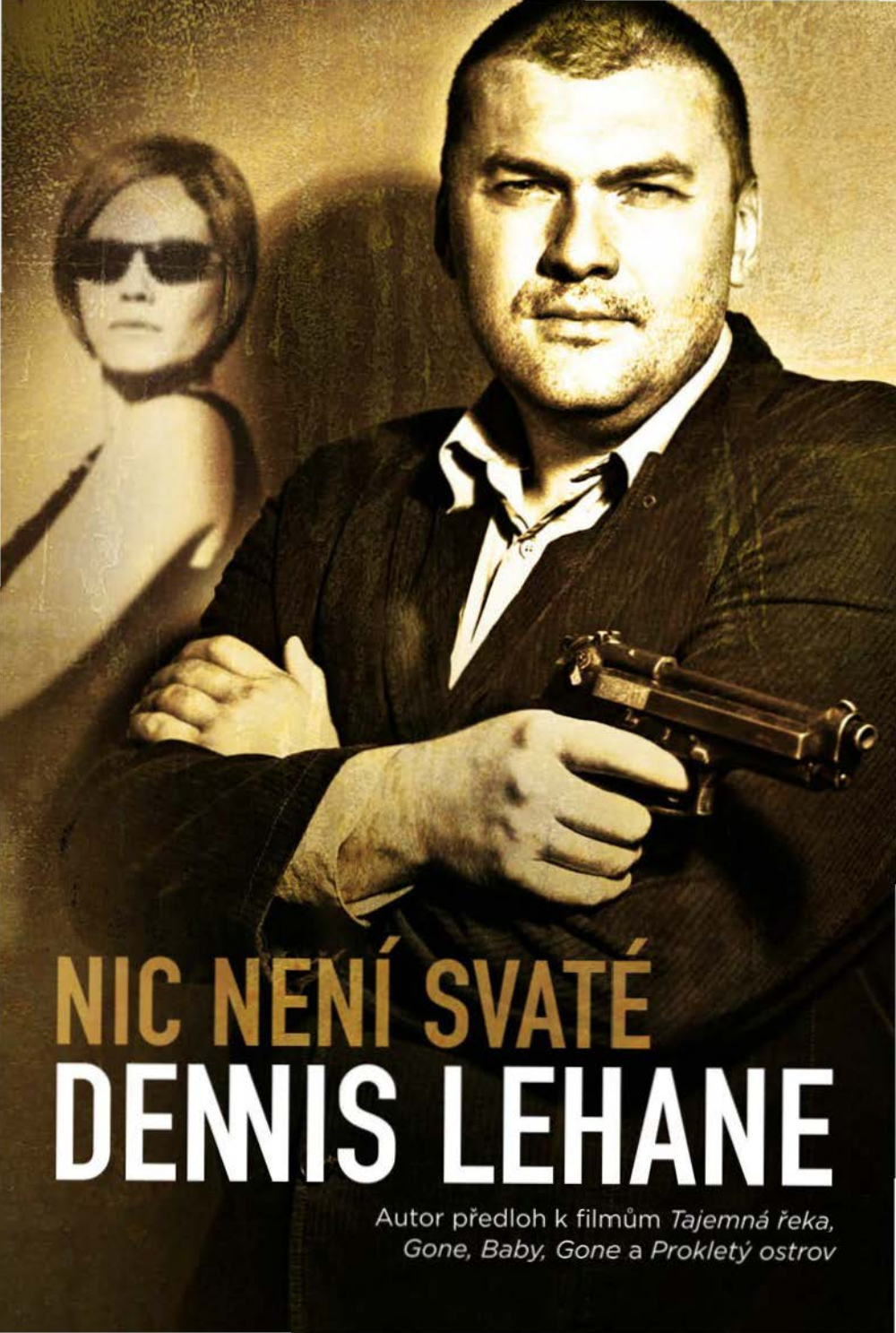

NIC NENÍ SVATÉ DENNIS LEHANE

Autor předloh k filmům *Tajemná řeka*,
Gone, Baby, Gone a *Prokletý ostrov*

NIC NENÍ SVATÉ

NIC NENÍ SVATÉ DENNIS LEHANE

PŘÍPAD PATRICKA KENZIEHO & ANGELY GENNAROVÉ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © 1997 by Dennis Lehane
Translation © Petra Andělová, 2015
Photo on Cover and Frontispice © Ida Saudková, 2015
Cover © Jan Matoška, 2015
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-255-6

Sheile

PODĚKOVÁNÍ

Jsem hluboce vděčný Claire Wachtelové a Ann Rittenbergové, že v rukopise objevily knihu a nepolevily, dokud jsem ji neobjevil i já.

To málo, co vím o rozborkách poloautomatických zbraní, jsem se naučil od Jacka a Garyho Schmockových z Jack's Guns and Ammo v Quincy, Massachusetts.

Na co jsem si nevzpomněl ohledně St. Pete/Tampy, mostu Sunshine Skyway a zvláštností floridského práva, doplnili Mal a Dawn Ellenburgovi. Všechny chyby, které v textu zůstaly, jdou za mnou.

A jako vždy díky patří těm, kteří pročetli první verze a upřímně se k nim vyjádřili: Chrisovi, Gerrymu, Sheile, Revě Mae a Sterlingovi.

*Nedávejte psům, co je svaté.
Neházejte perly před svině,
nebo je nohama zašlapou,
otočí se a roztrhají vás.*

– Matouš 7:6

ČÁST PRVNÍ

Úleva od žalu

PRVNÍ KAPITOLA

Jedna dobrá rada: Pokud byste chtěli v mojí čtvrti někoho sledovat, tak nikdy v ničem růžovém.

Malého zavalitého chlápka, co se nám lepí na paty, jsme s Angie poprvé zaregistrovali, právě když měl na sobě růžovou košili, šedý oblek a černý kabát. Sako bylo dvouřadé, italské, o několik stovek dolarů hezčí, než si lidi v mojí čtvrti můžou dovolit. Kabát byl z kašmíru. Předpokládám, že kašmír by si sousedi možná i dovolit mohli, jenomže oni obvykle utratí hromadu peněz za hliníkovou pásku, aby jim neupadly výfuky chevroletů z dvaosmdesátého, co se s odřenýma ušima hodí tak na dovolenou na Arubě.

Další den náš malý tlouštík vyměnil růžovou za decentnější bílou, nechal doma kašmír a italský oblek, ale i tak byl v klobouku nenápadný jako Michael Jackson v denním stacionáři. Nikdo v mojí čtvrti – ani v žádné jiné ve starém Bostonu, koho znám – si na hlavu nevezme nic kromě kšiltovky, výjimečně snad tvídovou bekovku. Náš přítel, pan Vajíčko, jak jsme ho pokřtili, protože tak vypadal, nosil buřinku. Musím uznat, že slušivou, ale pořád to byla buřinka.

„Asi není zdejší,“ podotkla Angie.

Podíval jsem se z okna kavárny. Vajíčkova hlava sebou trhla a pak se shýbl, aby zápolil s tkaničkami.

„Není zdejší? Tak odkud je? Z Francie?“

Vrhla na mě zamračený pohled a namazala si smetanový sýr na bagel tak cibulový, že mi slzely oči, jen jsem se

na něj podíval. „Ne, ty blbečku. Z budoucnosti. Copak jsi nikdy neviděl Star Trek? Když Kirk se Spockem přistanou na Zemi ve třicátých letech a jsou úplně mimo mísu?“

„Nesnáším Star Trek.“

„A víš, o čem to je?“

Přikývnul jsem a zív. Vajíčko studoval telegrafní sloup, jako by ho viděl poprvé v životě. Možná má Angie pravdu.

„Jak můžeš nesledovat Star Trek?“ nedala si pokoj Angie.

„Je to prosté. Začnu se koukat, nebaví mě to, tak to vypnu.“

„I Next Generation?“ žasla.

„A to má být co?“

„Dala bych krk na to, že jen cos přišel na svět, otec tě zvedl do náruče se slovy: »Podívej, drahá, přivedla jsi na svět krásného nerudného staříka.«“

„Nevím, o co ti jde.“

* * *

Třetí den jsme se usnesli, že si dopřejeme trochu zábavy. Když jsme ráno vstali a vyšli před můj dům, Angie se vydala na sever a já zamířil na jih.

Vajíčko si vybral ji.

Mně se na paty pověsil Lurch.

Lurche jsem si nikdy předtím nevšiml a je možné, že bych si ho vůbec nikdy nevšiml, kdyby mi k tomu Vajíčko nezavdal důvod.

Před odchodem z bytu jsem prohrabal krabici s letními věcmi a vylovil sluneční brýle, co si беру, když je natolik hezky, abych jezdil na kole. Na obrubě vlevo mají malý zrcátko, který se dá vyklopit, aby člověk viděl dozadu. Není to takové super udělátko, jaké dává Q Bondovi, ale svou práci odvede a nemusím kvůli němu flirtovat se slečnou Moneypenny.

A vsadil bych se, že oko vzadu jsem měl jako první kluk u nás.

Lurche jsem uviděl, když jsem se z náhlého popudu zastavil u pekárny U Patty, abych si dal ranní kafe. Čučel jsem na vchodové dveře, jako by na nich byla denní nabídka, a přitom jsem si našteloval zrcátko a pomalu otáčel hlavou, dokud jsem neviděl chlápka na druhé straně ulice. Postával u lékárny Pat Jay's a vypadal jako Lurch. S rukama založenýma na rachitickém hrudníčku mi nepokrytě zíral na zátylek. Propadlé tváře zbrázděné potoky vrásek a čupřina vlasů začínající vysoko nad čelem.

V pekárně jsem zaklapl zrcátko zpátky na místo a poručil si kafe.

„Patricku, tys do rána oslepl?“

Podíval jsem se na Johnnyho Deegana, který mi zrovna lil smetanu do kafe. „Co?“

„Ty brejle,“ opáčil. „Chci říct, že je půlka března a slunce tu nikdo neviděl od Díkůvzdání. Takže jsi buďto musel oslepnout, nebo chceš bejt pako-in.“

„Bé je správně, Johnny. Jdu s dobou.“

Šoupnul mi kafe po pultu a vzal si peníze.

„Moc ti to nejde,“ utrousil.

* * *

Venku na ulici jsem s brýlemi na očích pozoroval Lurche. Oprášil si smítko z kolene a pak se sehnul, aby si zavázal tkaničky. Přesně jako Vajíčko o den dřív.

Vzal jsem si slova Johnnyho Deegana k srdci a černý brejle sundal. Bond je frajer, o tom žádná, ale ten nikdy nemusel do pekárny k Patty. Mohl by si zkusit poručit si tady někde vodku s martini. Protřepanou nebo zamíchanou, stejně by letěl z baru zadkem napřed.

Přešel jsem ulici, zatímco se Lurch soustředil na tkaničky.

„Dobrej,“ oslovil jsem ho.

Narovnal se a rozhlídl se, jako by na něj někdo zavolal z druhého konce bloku.

„Dobrej,“ zopakoval jsem a napřáhl k němu ruku.

Sklouzl k ní pohledem a pak dál čučel do dálky.

„Paráda,“ pokračoval jsem, „sledovat neumíš ani trochu, ale aspoň chovat se umíš, to se musí nechat.“

Otáčel hlavou stejně pomalu, jako se zeměkoule otáčí kolem své osy, dokud se jeho tmavé oči nezařadily do mých. Díval se na mě shůry a jeho umrlčí hlava mi vrhala stín do obličeje a na ramena. A to nejsem žádný prcek.

„My se známe, pane?“ Jeho hlas zněl jako ze záhrobí.

„Samozřejmě že jo,“ nedal jsem se. „Jsi Lurch.“ Taky jsem se rozhlédl po ulici oběma směry. „Kde máš bratránka Ita, Lurchi?“

„Nejste ani v nejmenším tak vtipný, jak si myslíte, pane.“

Pozvedl jsem kelímek s kafem. „Počkejte, až si dám trochu kofeinu. Mám to vyzkoušený, stačí mi čtvrt hodinky.“

Vysloužil jsem si jeden úsměv shora, vrásky v jeho tvářích se změnilly v kaňony. „Neměl byste být tak předvídatelný, pane Kenzie.“

„Jak to myslíte, Lurchi?“

Znenadání mi do beder narazil betonový kvádr rozhoupaný jeřábem a něco s malými ostrými zoubky se mi zakouslo do kůže vpravo na krku. Když se zvedl chodník a udeřil mě do spánku, Lurch mi zmizel ze zorného pole.

„Moc se mi líbí vaše brýle, pane Kenzie,“ zaševelil Vajíčko a jeho slizounský obličej proplul kolem mne. „Je to skvostný kousek.“

„Zázrak moderní techniky,“ doplnil Lurch.

A někdo se rozesmál a někdo další nastartoval auto.
A já si připadal hodně hloupě.
Q by byl zcela jistě zděšen.

* * *

„Třeští mi hlava,“ ozvala se Angie.

Seděla vedle mě na černé kožené sedačce, ruce měla taky svázané za zády.

„Jak jste na tom vy, pane Kenzie?“ ozvalo se za mnou.
„Co vaše hlava?“

„Protřepaná, ale nezamíchaná.“

Otočil jsem hlavu po zvuku, ale neviděl jsem nic než jasné žluté světlo obklopené světle hnědou. Zamrkal jsem a cítil, že se místnost trochu naklonila.

„Omlouvám se za ty drogy,“ pokračoval tentýž hlas.
„Kdyby existovala jiná možnost...“

„Nemáte si co vyčítat, pane,“ namítl kdosi. Lurch. „Jinak to nešlo.“

„Juliane, dejte prosím paní Gennarové a panu Kenzie-mu aspirin.“ Zpoza žlutavého světla se vydral vzdech.
„A rozvažte je, prosím.“

„Co když udělají nějakou nepředloženost?“ Vajíčko.

„Postarejte se, aby žádnou neudělali, pane Cliftone.“

„Ano, pane. Velice rád.“

* * *

„Jmenuji se Trevor Stone,“ představil se muž za žlutým světlem. „Říká vám to něco?“

Promnul jsem si zarudlá místa na zápěstích.

Angie udělala totéž a dopřála si pár loků kyslíku v místnosti, která nejspíš sloužila jako pracovna Trevora Stonea.

„Na něco jsem se vás ptal.“

Zadával jsem se do žlutého světla. „Ano, ptal. Výhoda je na vaší straně.“ Obrátil jsem se k Angie. „Jak ti je?“

„Bolí mě zápěstí a hlava jakbysmet.“

„A jinak?“

„Celkově mizerně.“

Pohlédl jsem znovu do žlutého světla. „Cítíme se celkově mizerně.“

„Řekl bych, že ano.“

„Polibte si.“

„Vtipné,“ zahlásil Trevor Stone za tichou světelnou clonou, Vajíčko a Lurch se tiše zasmáli.

„Vtipné,“ zopakoval Vajíčko.

„Pane Kenzie, paní Gennarová,“ pokračoval Trevor Stone. „Mohu odpřisáhnout, že vám nechci ublížit. Nejspíš bych mohl, ale nechci. Potřebuji vaši pomoc.“

„No výborně.“ Postavil jsem se na vratkých nohou a vytušil, že se Angie vztyčila vedle mě.

„Co kdyby nás jeden z těch vašich poskoků hodil domů?“ prskla.

Chytil jsem ji za ruku a snažil jsem se udržet na nohou. Místnost se naklonila doprava, trochu moc. Lurch se jen zlehka, že jsem to skoro necítil, dotkl ukazováčkem mých prsou a já i Angie jsme se poroučeli zpátky na gauč.

Dalších pět minut, přemlouval jsem své nohy, a zkusíme to znovu.

„Pane Kenzie,“ domlouval mi Trevor Stone, „můžete se dál snažit vstát z toho gauče a my vás pokaždé, podle mého odhadu po dalších zhruba třicet minut, peříčkem usadíme zpátky. Odpočívejte.“

„Únos. Omezování osobní svobody. Už jste to někdy slyšel, pane Stone?“ ozvala se Angie.

„Ano.“

„Výborně. Slyšel jste i to, že v obou případech se jedná o federální zločin s pěkně mastným flastrem?“

„Hmmm,“ opáčil na to Trevor Stone. „Paní Gennarová, pane Kenzie, do jaké míry si uvědomujete vlastní smrtelnost?“

„Pár šrámů jsme utržili,“ přiznala Angie.

„Vím o nich,“ ujistil nás.

Angie povytáhla obočí. Odpověděl jsem jí stejně.

„Ale jak jste sama řekla, byly to jen šrámy. Jen tu a tam jste smrt letmo zahlédli. Pořád jste oba naživu, oba mladí, oba si oprávněně myslíte, že si tady, na zemi, pobudete ještě tak třicet čtyřicet let. V tomhle světě – se všemi jeho zákony, morálkou a obyčejí a tresty za federální zločiny – jste jako bavlnce. Mě však už nic z toho nemusí zajímat.“

„Je to duch,“ šeptl jsem polohlasně a Angie mě dloubla loktem do žeber.

„Velmi správně, pane Kenzie,“ řekl uznale. „Velmi správně.“

Žluté světlo mi přestalo svítit do očí a najednou jsem mžoural do černočerné tmy, která ho nahradila. Bílá tečka uprostřed temnoty zavířila, změnila se v několik velkých oranžových kruhů a v záblesku zmizela z mého zorného pole. Když se mi podařilo zaostřit, díval jsem se na Trevo-
ra Stonea.

Horní pŕlku obličeje měl jako vysoustruženou ze světlého dubového dřeva – klenuté obočí nad studenýma zelenýma očima, orlí nos, ostře řezané lícní kosti, slovinově bílá pleť.

Zato spodní pŕlka jeho tváře se zhroutila do sebe. Čelist jako by se na obou koncích rozpadla a kosti se mu roztekly do úst. Brada, z níž zůstal jen pahýl, visela dolů ve volném záhybu kůže a jeho ústa ztratila jakýkoli tvar. Mrtvolně

bledé rty připomínaly amébu vznášející se v tom, co zbylo ze spodní části jeho obličeje.

Mohlo mu být čtyřicet, ale mohlo mu být i sedmdesát.

Krk měl zafačovaný silnou vrstvou hnědých obvazů, které mokvaly. Jakmile vstal od masivního pracovního stolu, opřel se o mahagonovou hůl se zlatou rukojetí ve tvaru dračí hlavy. Šedé kalhoty mu jako plachty plandaly kolem hubených nohou, zato modrá bavlněná košile a černé sako mu padly jako ulité. Hrudník měl široký a ruka, svírající rukojeť hole, působila dojmem, že dokáže stiskem rozdrtit golfový míček na prach.

Nakročil, opřel se o hůl a vypjal se v plné výšce, přičemž z nás nespouštěl oči.

„Dobře si mě prohlédněte,“ vybídl nás Trevor Stone, „a potom dovolte, abych vám řekl něco o ztrátě.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Loni se manželka vracela autem z večírku v Somerset Clubu na Bacon Hill. Znáte to tam?“ zeptal se Trevor Stone.

„Členství v klubu jsme položili,“ odpověděla Angie.

„Chápu. Nuže tedy, rozbilo se jí auto. Když mi zavola-la, zrovna jsem odcházel z kanceláře v centru. Vyzvedl jsem ji. Zvláštní.“

„Co jako?“ nechápal jsem.

Mrknul. „Jen se mi vybavilo, jaká to pro nás byla vzác-nost. Myslím jet spolu autem. Jedna z věcí, která padla za oběť mé posedlosti prací. Chápete to? Něco tak prostého jako sedět vedle sebe v autě dvacet minut. Byli jsme rádi, když se nám to poštěstilo šestkrát do roka.“

„Co se stalo?“ přerušila ho Angie.

Odkášlal si. „Když jsme sjížděli z Tobin Bridge, pokusi-lo se nás jedno auto vytlačit ze silnice. Silniční pirátství, tak se tomu, myslím, říká. Tehdy jsem si zrovna koupil nové auto, Jaguara XKE, a nehodlal jsem ho těm lumpům, co si myslí, že stačí chtít a můžou mít, co si zamanou, do-přát. Takže...“

Na chvíli se zadíval z okna, ztracený, odhadoval jsem, ve skřípění plechů, řevu motorů a pachů oné noci.

„Naše auto se převrátilo na bok. Na stranu řidiče. Man-želka, Inez, bez ustání strašně křičela. Tehdy jsem ještě ne-věděl, že si roztrátila obratle. Zloději byli vzteky bez sebe. Zničil jsem auto, o němž si mysleli, že jim už říká pane.

Inez zastřelili a já jsem se pokoušel zůstat při vědomí. Pálili do auta jednu kulku za druhou, tři z nich mě zasáhly. Kupodivu mě nijak vážně nezranily, i když jedna z nich trefila čelist. Ti tři se pak nějakou chvíli snažili auto zapálit, ale nenapadlo je prorazit nádrž. Za chvíli je to začalo nudit a odjeli. Zůstal jsem tam ležet se třemi kulkami v těle, několika zlomeninami a s mrtvou manželkou na sedadle spolujezdce.“

Odešli jsme z pracovny, Lurch s Vajíčkem v závěsu za námi, a odebrali se do salonku, pánského pokoje nebo jak by se dala nazvat místnost o rozměrech hangáru s kulečnickovými stoly, jedním na biliár a druhým na pool, terčem na šipky na obložení z třešňového dřeva, hráčským stolem na poker a menším golfovým trenažérem v rohu. Východní část pokoje lemoval barpult z mahagonu, nad nímž viselo tolik skleniček, že by tu Kennedyové mohli pořádat mejdan celý měsíc.

Trevor Stone si nalil na dva prsty single malt, pak naklonil láhev ke sklenkám pro mě a pro Angie. Oba jsme odmítli.

„Ti muži, vlastně ještě kluci, co nás napadli, si nepobyli na svobodě dlouho. Brzy je chytili a odsoudili, takže skončili na doživotí v Norfolku bez možnosti podmínečného propuštění. Myslím, že to má ke spravedlnosti tak blízko, jak je možné. Společně s dcerou jsme Inez pochovali, všechno jak se sluší a patří, zůstal jen žal.“

„Ale?“ skočila mu do řeči Angie.

„Když mi lékaři vyjímali kulku z čelisti, našli mi první příznaky rakoviny. A jak mě zkoumali dál, našli ji v lymfatických žlázách. Očekávají, že zasáhne i tenké a tlusté střevo. Jsem si jistý, že brzy už mi nebudou mít co uříznout.“

„Kolik vám dávají?“ zeptal jsem se.

„Šest měsíců. Podle nich. Tělo mi říká, že mi zbývá na nejvýš pět. Buď jak buď, podzim už neuvidím.“

Otočil si židli směrem k oknu a zadíval se ven na moře. Sledoval jsem jeho pohled a všiml si křivky skalnatého ostrůvku v zátoce. Ostrůvek byl členitý a jeho výběžky připomínaly humří klepeta. Soustředil jsem se na jeho střed, dokud jsem neobjevil maják, který jsem poznal. Dům Trevora Stonea stál na útesu uprostřed Marblehead Neck, skalnatém prstu v moři u severního pobřeží Bostonu, kde se cena parcel pohybovala jen o chlup níž než jinde.

„Žal,“ nechal se slyšet, „vás stravuje. Požírá vás, ať spíte či bdíte, když s ním bojujete, i když se mu poddáte. Je skoro jako rakovina. Jednoho rána vstanete a necítíte nic než žal. Spolyká radost, závist, chtíč, dokonce i lásku. Nakonec zůstanete s žalem sami, jste mu vydaní napospas. Zotročí vás.“

Kostky ledu v jeho sklenici zacinkaly. Stočil pohled k nim.

„Nemusí to tak být,“ ozvala se Angie.

Otočil se a věnoval jí shovívavý úsměv amébovitých úst. Jejich bělavá hmota se rozvlnila a odhalila rozpadající se čelist. Pak se úsměv vytratil.

„Vy víte, co je žal,“ řekl měkce. „Je mi známo. Přišla jste o manžela. Bylo to před pěti měsíci, že ano?“

„Bývalého manžela,“ hlesla, oči sklopené k podlaze. „Ano.“

Chtěl jsem ji vzít za ruku, ale zavrtěla hlavou a položila si ruce do klína.

„Četl jsem všechno, co o tom psali v novinách. Dokonce i ten příšerný paperback na motivy skutečné události. Vy dva jste se utkali se zlem. A zvítězili jste.“

„Ten souboj skončil remízou,“ vložil jsem se do debaty. Odkašlal jsem si. „To mi věřte.“

„Možná,“ upřel na mě pohled zelených očí. „Pro vás dva to možná nerozhodně bylo. Ale jen si představte, kolik nevinných životů jste před těmi monstry uchránili.“

„Pane Stone, byl byste tak laskav a přestal o těch událostech mluvit?“ požádala ho Angie.

„Proč?“

Zpříma se na něj podívala. „Protože o nich nic nevíte a děláte ze sebe hlupáka.“

Zlehka pohladil rukojeť hole a pak se naklonil dopředu a volnou rukou se letmo dotkl jejího kolena. „Máte pravdu. Omlouvám se.“

Po chvíli se na něj usmála tak, jak jsem u ní od Philovy smrti neviděl. Jako by byli s Trevorem Stonem staří přátelé, jako by oba žili na místě, kam světlo a vlídnost nedosáhnou.

* * *

„Jsem sama,“ řekla mi Angie ani ne před měsícem.

„Ne, nejsi.“

Ležela na váleňdě se šuplíky, kterou jsme vtěsnali ke mně do obýváku. Vlastní postel stejně tak jako většinu osobních věcí měla pořád v domě na Howes Street. Poté, co ji tam Gerry Glynn postřelil a Evandro Arujo vykrvácel na podlaze v její kuchyni, tam nebyla s to vkročit.

„Nejsi sama,“ opakoval jsem a zezadu ji objal.

„Ano, jsem. Všechno tvoje objímání a láska na tom nic nezmění.“

* * *

„Pane Stone –“

„Trevore.“